

Sevgili Ata'm, Sevgi Ata Türk, Sev Atatürk,

Bir hasretlik yüzün vardı
İçinde bir hüznün vardı
Söyleyecek sözüm vardı
Bu kalp seni unuttur mu?

Yıllar geçse de üstünden

...

Seninle karşılaşmamızın üzerinden bir asırdan fazla zaman geçti ve biliyor musun ben seni "Kemal" adını almadan önce de tanıyordum hatta Askerî Rüştiye sıralarından Samsun'a "*Çıktığım Gün Genel Durum ve Görünüş*" diye yazmaya başladığın *Nutuk*'un tamamlanışına kadar onaran, dokunduğu her şeyi dönüştüren parmaklarının sıcaklığındaydım; elinde yeniden, yeniden yüceliyordum.

Sen hatırlarsın, herkes de bilir: Askerî Rüştiye'deyken sana matematik öğretmenin sana Tasavvufta "*İnsanın manevi anlamda olgunlaşması*" anlamına gelen "Kemal" ismini yakıştırmıştı. O gün defterinin yanına Kemal yazdığım da senin için büyük ama çok büyük başarılar imza atacağımı biliyordum.

Aradan yıllar geçti sen subay oldun. Defterler yerini haritalara bıraktı. Sıralar cephelere dönüştü. Bazen gece boyunca ayakta kalır, en küçük ayrıntıyı bile düşünürdün. Bir şey yazmadan önce iyice beklerdin. Fakat bazı günlerde bütün fikirlerini art arda hızlıca yazardın. Hatta öyle hızlı yazardın ki bazen hızına yetişemezdim harfler yamuk yumuk olurdu dağılırdı mürekkebin..

Sonra savaşlar bitti; yepyeni bir ülke vardı, cumhuriyet vardı, Türkiye Cumhuriyeti vardı. Biz seninle artık Dolmabahçe Sarayı'ndaydık. Geometri kitabını yazıyorduk, sen düşünüyordun, anlatıyordun, okuyordun ben heyecanla, kıvançla yazıyordum. Bugün hepimizin kullandığı "açı", "üçgen", "çember", "dikdörtgen" gibi birçok kelime satırlara dökülürken yine ben vardım yanında.

En çok da imza attığın anlar heyecanlıydım. 24 Temmuz 1923'te, Lozan'da bir milletin bağımsızlığı imzalarken çok heyecanlanmıştım mesela. O imza bir milletin doğumunun iziydi ne mutlu bana ve mürekkebime... 29 Ekim 1923'te de seninleydim. O günkü heyecanımız bir başkaydı.

Yıllar boyunca seninle nice değişime tanıklık ettim. Kadınlara verdiğin hakları gördüm, bilime ve akla verdiğin değeri gördüm, bir milletin karanlıktan aydınlığa yürüyüşünü gördüm, anayasalar gördüm, Ey Türk Gençliği'ni gördüm, yazdım ve daha neler neler...

Saatler süren çalışmalarında, gece boyunca yazdığın satırlarda hep yanıdaydım. Yazarken yorgunluğunu, kararlılığını, geleceğe duyduğun o sarsılmaz güveni hissettim hep.

Ne demişler "Söz uçar, yazı kalır."

Sesler zamanla kaybolabilir ama fikirler kalır, yazılanlar kalır, eserler kalır. Bugün senin sesini duymamış milyonlarca insan var. Fakat düşüncelerini biliyorlar çünkü onları yazdık.

Attığın imzalar kaldı, kurduğun Cumhuriyet bugün de yaşıyor, gerçekleştirdiğin inkılaplar bugün de yaşıyor ve emanet ettiğin bu ülke yaşamaya devam ediyor.

Bugün 10 Kasım ve ben seni çok özledim ve ben seni mayıslarda, temmuzlarda da çok özleyorum. Senden sonrası sensizlik... Aylarca, yıllarca; sessiz, kimsesiz kaldım sonra beni bir müzeye götürdüler sonra da başka bir müzeye, sonra bir başkasına... Fakat nereye gidersem gideyim kendimi çok yalnız hissediyorum. Senin ellerinden geçtim de hiç yazmadığın zamanlarda bile masanda durmayı özleyen bir dolmakalemim şimdi. Ağlamaktan mürekkebi kurumuş, seni düşünmekten metalinin rengi solmuş, senin sevginle dopdolu, avare bir dolmakalemim işte. Ellerinin izi, sözlerinin büyü, anılarım... Sayfalar geliyor gözlerimin önüne sarı, beyaz sayfalar, ışıyor imzan, canlanıyor yüzün aklıma gelen her kelimende...

"Neye baksa güzel, nereye baksa güzel, nereden baksan güzel..." diyerek yazıyorum ruhuma sözlerini mürekkepsiz, hokkasız... Sensizliği düşünerek yazıyorum senin için en güzel kelimeleri, cümleleri...

Artık satırlarıma son vermem gerekiyor diye durduruyorum düşüncelerimi çünkü yarın 10 Kasım ve nice senin çocukların, gençlerin, yaşlıların gelecek Anıtkabir Müzesi'nde beni, Atatürk'ün yanından hiç ayırmadığı kalemini görmeye. Yarın için hüzünlü, heyecanlı ve mutluyum yarın yalnız olmayacağım.

Hoşça kal; 23 Nisanlarda, 19 Mayısarlarda görüşmek üzere...

Yanından hiç ayırmadığın Kalem'in

9 Kasım 2038

Anıtkabir Müzesi

Ela Erkan
(9 PreIBI)